

Tro i bevægelse

3 Tro i bevægelse

– leder

4 Helt almindelige mennesker

– præsentation af A2M – Tro i bevægelse

6 Livsforvandling gennem bibellæsning

– bibelstien

8 At vidne

– vidnestien

10 Gud gav Kyle en drøm

– portræt af Kyle Henderson

12 Naboskab

– om at bede for nabolaget

14 Omsorg begynder med at standse op

– omsorgsstien

16 Trosfrihed er mere end jura

– frihedsstien

18 Helligånden bevæger

– alt er favnet i Guds nærvær

21 Tacklet af Gud

– portræt af Chresten Eskildsen

24 Spejdernes Lejr 2026

– årets sommerlejr

24 Navne

25 Velsignelse uden noder

– serie om velsignelsens betydning

26 Mission – hvordan griber vi det an?

– serie om menigheders missionsarbejde

28 Ledelse – eller tjeneste?

– det verdslige sprog præger kirken

30 Fra spejder i Herlev til toppen af para-idrætten

– portræt af Anne-Mette Bredahl

34 Når trosfrihed bliver et spørgsmål om fred

– tros- og religionsfrihed i Myanmar

35 Pinseunderet er, at Gud taler til os i forskellige sprog, som vi kan forstå

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 3, 2026 – 173. årgang

Forsidefoto: Dulcey Lima – Unsplash

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 9. oktober. Deadline 10. august.
Nr. 5: 11. december. Deadline 12. oktober.

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com

Mads Leth
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk

Renathe Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: Ole Engel

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed eller Sekretariatet. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 143 404 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Tro i bevægelse

For næsten 2000 år siden gav den opstandne Jesus sine 11 disciple en opgave, der skulle vise sig at forandre verden.

[≡] Mads Leth

[📷] Dulcey Lima – Unsplash

BAPTIST WORLD ALLIANCE
2033
ACTS2 MOVEMENT
TRO I BEVÆGELSE

Den Opstandnes udfordring kunne ikke klares med hurtige løsninger eller smarte genveje. Den ville kræve generationers trofasthed. På en bakketop i Galilæa gav Jesus sine disciple missionsbefalingen om at gøre alle folkeslagene til sine disciple og døbe dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn – altså den vigtigste udfordring, der nogensinde er givet til en gruppe mennesker – i bund og grund et spørgsmål om liv og om død.

Og disciplene gik straks i gang med det hårde arbejde. De prædikede, helbredte syge og så mennesker komme til tro på livet løs. Folk blev døbt og frelst i tusindtal. De gode nyheder bredte sig hastigt fra Galilæa til Judæa, Syrien, Rom, resten af Middelhavsområdet, Europa og sidenhen alle verdens folkeslag.

Stadig uafsluttet

Næsten 2000 år senere er Jesus' udfordring stadig ikke afsluttet. Hver dag kommer mennesker til tro rundt omkring i verden, men samtidig lever millioner stadig uden at have hørt evangeliet forkyndt. »Acts 2

Movement« – »Tro i bevægelse« – er en kampagne, arrangeret af Baptisternes Verdensalliance, hvor vi frem mod år 2033 i fællesskab gør en ekstraordinær indsats for at opfylde missionsbefalingen gennem fem stier: vidne-, nabo-, bibel-, friheds- og omsorgsstien. På hver sti er der, som du kan læse mere om i dette nummer af *baptist.dk*, mulighed for at vandre, løbe og svæve – inspireret af profeten Esajas:

*De, der håber på Herren, får nye kræfter,
de får vinger som ørne.*

*De løber uden at blive trætte,
de vandrer uden at udmattes.¹*

Derfor er tro i bevægelse ikke først og fremmest et spørgsmål om vores kræfter, men om Jesus' nærvær. Vi går ikke alene. »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«², som det lyder i missionsbefalingens afslutning – de stærkeste, varmeste og mest opmuntrende ord, man kan tænke sig.

¹ Esajas' Bog kap. 40, vers 31

² Matthæusevangeliet kap. 28, vers 20

Helt almindelige mennesker

»Acts2Movement – Tro i bevægelse« skal være med til at fuldende missionsbefalingen inden pinsen 2033. Vil du være med?

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Priscilla du Preez – Unsplash

Det handler om helt almindelige mennesker. At vi er til stede med vores tro i vores nærmiljø. Det er ikke svært, hvis bare man tør tage det første skridt. Frimodigt. Med en overbevisning om, at dét, vi har som kristne, forandrer liv. Som Jesus forhåbentlig har præget dit liv, kan også andre menneskers liv blive forvandlede.

Håb

At være kristen handler om flere slags håb. Selvfølgelig håbet om, at der er en evighed, vi kan tilbringe sammen med Gud, og hvor alt er godt og fuldendt. Men også håb for dette liv. At vi ikke er skabt til at være nok i os selv. Vi er skabt til fællesskab, kærlighed, glæde, fred – alt godt. Det har vi fået til opgave at dele med alle, der ikke oplever det. Som kirker støtter vi hinanden i at arbejde for netop det.

Vi deler

Vi er helt almindelige mennesker, der deler det, vi tror på, med andre helt almindelige mennesker. Det gør vi gennem vores vidnesbyrd: med ord, gennem vores handlinger i omsorg for dem, der har et behov, vi kan afhjælpe, og ved at bede for mennesker, vi færdes iblandt, med navns nævnelse.

»En vision, der har en dato, kræver en plan.«

Vi kan jo starte med at læse Bibelen fra ende til anden og lade den vokse i vores bevidsthed. Og samtidig være med til at støtte at alle mennesker har adgang til en Bibel på deres hjertes sprog.

Endelig er vi kaldet til at arbejde for frihed, ikke mindst friheden til selv at vælge, hvad vi vil tro på. Det har været baptisters hjertesag i 500 år. Religionsfrihed. Vi kæmper for, at selv dem, vi er uenige med, skal have ret til deres overbevisning.

A2M – atom

Det er netop, hvad Acts2Movement vil hjælpe os til. Vi kalder det A2M – alt fysisk er jo skabt af atomer.

Verden over har kristne af alle overbevisninger, katolikker og pinsefolk, metodister og baptister, sat pinsen 2033 som mål. Baptist World Alliance, BWA, har sendt visionen videre til bl.a. BaptistKirken, og vi har grebet den.

En vision, der har en dato, kræver en plan. Den har BWA givet os. Vi kan sammen med andre kristne opfylde missionsbefalingen, at alle folkeslag skal høre budskabet om Jesus inden år 2033. Det kræver, at vi hver især griber en eller flere udfordringer.

Bibelstien – en ny app

Du kan starte med at læse Bibelen sammen med andre. Her får du hjælp af BaptistKirkens nye app, Bibelstien, som kan downloades fra medio august, og som har en bibellæseplan fra 30. august i år. Efter to år har du læst hele Bibelen ved at læse to kapitler om dagen (i gennemsnit), for vi ved godt, at nogle dage lykkes det ikke.

Vi kan også støtte de bibeloversættere, der er i gang med at oversætte Bibelen til et af de 1.156 sprog, som Bibelen for to år siden ikke var oversat til. I løbet af de seneste to år er dette tal faldet til 700 – så det, vi ikke troede muligt, er muligt. At alle sprog har en Bibel i år 2033!

» At være kristen handler om flere slags håb. ... Men også håb for dette liv.«

Det kan du gøre

Del dit vidnesbyrd med én person om året. Gør gode gerninger – ligesom dengang du var spejder – for tre nye mennesker eller familier hvert år. Nogle har måske mod på at være hyrde for sit nabolag. Altså skrive i jeres interne kommunikation, at I stiller jer til rådighed, hvis mennesker har brug for en samtale eller en forbøn. Det er nok ikke lige det første, de fleste af os gør. Men nogle har den frimodighed allerede. Endelig kan vi skrive under på BWAs Religionsfrihedspagt, måske kan alle menigheder fejre en gudstjeneste, hvor vi gør det sammen?

Altså – vi er helt almindelige kristne, der kan gøre en forskel hver især. Og sammen kan vi opfylde missionsbefalingen inden pinsen 2033 – Kirkens 2000-års fødselsdag.

Missionsbefalingen

Jesus sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

Matthæusevangeliet kap. 28, vers 18-20

» Vi er helt almindelige kristne, der kan gøre en forskel hver især.«

Livsforvandling gennem bibellæsning

Når vi læser Bibelen alene, kan vi let gå i stå. Når vi læser sammen, bærer vi hinanden videre. Den erfaring kan jeg genkende.

[≡] Michael Frost

[📷] Jessica Mangano – Unsplash

For lidt over ti år siden spurgte jeg i Roskilde Baptistkirke, om der var nogen, der havde lyst til at læse Bibelen igennem sammen med mig på et år. Jeg havde lavet en læseplan med tre-fire kapitler om dagen, og hver tirsdag skulle vi mødes hjemme hos mig og tale om det, vi havde læst.

Til min store overraskelse meldte omkring ti personer sig. For mig blev det et tydeligt tegn på, at mange egentlig længes efter at kende Bibelen bedre, men måske mangler fællesskabet, strukturen eller motivationen til at komme i gang.

Et livsforvandlende år

Deltagerne var meget forskellige. Nogle havde læst i Bibelen før, men havde svært ved at forstå den og forbinde den med deres hverdag. Andre havde næsten aldrig åbnet en bibel.

Den første aften dukkede en ældre kvinde op. Hun var mor til en af deltagerne, havde ingen særlig tilknytning til kirke eller tro og var egentlig bare kommet for at køre sin søn.

Da hun syntes, det var lidt besværligt at køre frem og tilbage, spurgte hun, om hun måtte blive siddende og lytte med. Det måtte hun selvfølgelig gerne.

Da aftenen var slut, sagde hun, at hun ville gå hjem og overveje, om hun skulle være med i gruppen. Næste tirsdag kom hun igen. Hun havde fundet en gammel Bibel i kælderen og begyndte ihærdigt at læse med. Hun lagde ikke skjul på, at der var meget, der var svært at forstå. Men langsomt begyndte ordene at gøre noget i hende. Hun blev mildere. Hun begyndte at bede for sine børn og børnebørn. Hun fandt en ny glæde.

Et halvt år inde i forløbet, efter juleferien, kom hun tilbage med lys i øjnene. Af sin mand havde hun i julegave fået – som hun sagde – den bedste gave, hun nogensinde havde fået: en ny Bibel. Et halvt år senere blev både hun og hendes mand døbt.

»Derfor har vi fået bygget vores egen app, Bibelstien, som snart lanceres.«

»Men langsomt begyndte ordene at gøre noget i hende.«

Bibellæsning fører til forandring

Året med Bibelen blev ikke kun livsforvandlende for den ene kvinde. Jeg taler stadig ofte med flere af dem, der var med i gruppen, og mange peger tilbage på netop det år som et tidspunkt, hvor deres tro på en eller anden måde blev forandret.

Gennem årene har jeg mødt mange kristne, som aldrig rigtig er kommet i gang med at læse i Bibelen – eller som er gået i stå, fordi det blev for svært, for uoverskueligt eller kom til at føles som en sur pligt. Men jeg har også mødt mange, der har opdaget Bibelen på ny og næsten oplevet en ny forelskelse i Guds ord.

Fællesskab støtter læsningen

Det er også længslen bag Bibelsporet i Acts-2Movement: at Bibelen må blive levende, nærværende og spændende for mange flere. En norsk ph.d.-undersøgelse af unge kristnes bibellæsning peger på en tydelig sammen-

hæng mellem at læse Bibelen sammen med andre og at holde fast i bibellæsningen over tid. Det genkender jeg fra min egen erfaring: Når vi læser alene, kan vi let gå i stå. Når vi læser sammen, bærer vi hinanden videre.

Bibelstien – en ny app

Derfor har vi fået bygget vores egen app, Bibelstien, som snart lanceres. Her kan man følge en af to læseplaner. Den ene plan fører læseren gennem ét kapitel om dagen i to år og dermed to gange gennem Det Nye Testamente samt Salmernes Bog, Ordsprogenes Bog og udvalgte gammeltestamentlige skrifter. Den anden plan lægger op til to kapitler om dagen og fører gennem hele Bibelen på to år.

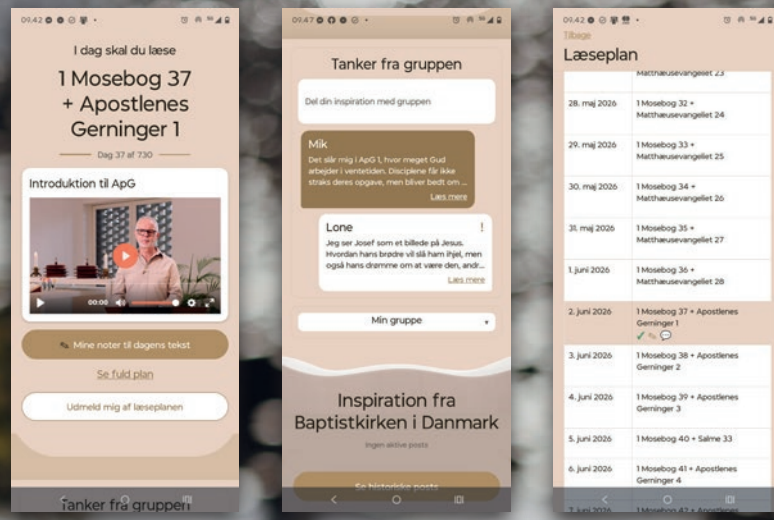
Læsegrupper

I appen vil der løbende blive lagt korte undervisningsvideoer ud med introduktioner til det, vi skal læse, blandt andet fra præster i Baptistkirken. Men noget af det vigtigste er, at man også kan deltage i læsegrupper, og dermed læse Bibelen sammen med andre baptister i hele Danmark. Her kan man dele inspiration, opmuntringer og spørgsmål undervejs.

Læseplanerne starter den 30. august, og der kommer mere information. Min bøn er, at mange vil tage imod invitationen. Ikke bare til at læse mere i Bibelen, men til at lade Bibelen læse os, forme os og føre os tættere på Kristus.

Michael Frost

- præst i Lyngby Baptistkirke
- driver selvstændig virksomhed indenfor import, hudpleje og IT-udvikling

» ... og dermed læse Bibelen
sammen med andre baptister
i hele Danmark. «

At vidne

Matthæus fortæller, at Jesus kom hen og talte til disciplene og sagde:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple ...«¹.

[≡] Dorte Brændholt Jensen

[📷] Tue Sandbæk

Når man bekender sig som kristen, burde det være det mest naturlige i verden at forkynde evangeliet og være åben om sin tro. Men det er det ikke i alle situationer for mig. Jeg lægger aldrig skjul på, at jeg er kristen, men jeg »råber« det ikke ud, og jeg er ikke altid modig nok til at forkynde. Derimod forsøger jeg altid at vise det i mine gerninger og levevis.

At tale med mine venner

Min omgangskreds ligner mange andres. Den består af medsøstre og -brødre i Kristus, af »ikke troende« og tvivlere, og der er også nogle fra andre trosretninger. Mine relationer til dem alle er lige så forskellige, som de er. Nogle kan jeg tale åbent, ærligt og dybt med om tro – andre vil helst undgå at tale om tro.

I hverdagen er det ikke vidnesbyrd og forkyndelse, jeg bevidst formidler. Det er snarere en naturlig del af mig at tale om troen, når situationen byder sig. Samtidig er jeg bevidst

i mine handlinger, om hvad der er rigtigt at gøre, men jeg er heller ikke perfekt.

Åben om min tro

Som lærer på Fuglsang Friskole, en ny kristen friskole i Fredericia, er det let at tale om tro og det at være kristen, men da jeg var i Folkeskolen, var det en balancegang. Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg er kristen, hverken over for kolleger, elever eller forældre.

Det er selvfølgelig lettere som kristendoms-lærer, men mine elever har altid fået at vide, at jeg er kristen. Alt efter hvilken årgang, så kunne det blive til dybe samtaler om tro og ikke tro, især i konfirmationsalderen. Jeg tror det og min måde at være på også har givet en vis tryghed og fortrolighed fra eleverne til at turde komme til mig, hvis der var noget, der var svært i deres liv, både store og små ting.

Det blev også en god indgangsvinkel til forældrene, når eleverne gik hjem og fortalte, at jeg også er uddannet præst. Så kom spørgsmålene, både de skeptiske og de nysgerrige.

Ærlig om min tvivl

Når jeg forkynder aktivt for skoleelever, spejdere og andre børn og unge, fortæller jeg ofte. Enten skriver jeg egne historier eller eventyr, der lige passer ind i konteksten og har det

»Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg er kristen.«

kristne budskab i centrum, eller jeg fortæller om mit eget liv og min vandring med Gud i medgang og modgang.

Jeg fortæller også om de perioder, hvor jeg har tvivlet, for dem har der også været. Jeg har ikke tvivlet på Gud, men tvivlet på om Gud også var der for lige netop mig. Jeg oplever især med teenagere og unge, at det er godt at være åben om egen tvivl, for det kan flere af dem relatere til. Jeg oplever, at det gør dem mere åbne og nysgerrige over for Gud, når vi taler sammen om det.

Med Guds hjælp

Jeg vil gerne »råbe« det ud, og jeg ønsker for alle mine relationer, at de også oplever et møde med Kristus. Jeg har længe været typen, der »putter sig lidt«. Jeg kan tvivle på, om det, jeg siger, er det rigtige, eller om jeg har noget at byde ind med. Så er det lettere ikke at sige noget. Det skal og vil jeg lave om på, for Jesus siger videre: »... idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«²

Det gælder ikke kun for mig, men for alle mine relationer.

»Jeg er ikke altid modig nok til at forkynde.«

» Jeg fortæller også om de
perioder, hvor jeg har tvivlet. «

Dorte Brændholt Jensen

- uddannet: pædagog, teolog fra SALT og lærer
- lærer på Fuglsang Friskole, Fredericia
- medlem af Baptistkirken i Odense

- 1 Matthæusevangeliet kap. 28, vers 20
- 2 Matthæusevangeliet kap. 28, vers 19

Gud gav Kyle en drøm

Kyle Henderson er baptisternes repræsentant i en verdensbevægelse for at fuldføre Missionsbefalingen inden år 2033.

»Den ortodokse og den katolske kirke arbejder på at fejre påske – og pinse – samtidig i 2033.«

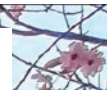

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Kyle Henderson var præst i en – efter amerikanske forhold – lille baptistmenighed i Texas, og her havde han regnet med at skulle pensioneres fra. »Det er der så få præster, der bliver ...«, forklarede han, da vi mødtes på hans hotel i København dagen før Inspirationsdøgnet i april.

Han fortæller, hvordan han vågnede en tidlig morgen på en skiferie i 2022 med en meget klar drøm. Han skulle kontakte Rick Warren – præsten fra Saddleback med »40 målrettede dage« – og melde sig til en 2033-plan. Han skrev til Rick Warren i seks uger og to dage, før der var hul igennem. »Det er aldrig en god idé at ringe til en kendt præst med en vision«, konkluderer Kyle.

De mødtes et par gange, lidt modvilligt fra Rick Warrens side. Men den tredje gang – otte minutter inde i samtalen – spurgte han, hvor Kyle var præst: »Jeg har været præst i 27 år i den lille by Athens i Texas«, svarede Kyle. Svaret åbnede døren. Rick Warren kunne fortælle, at 52 år tidligere kom præsten fra samme menighed, Curtis L. Mathis, til Californien og lærte Rick Warren at være evangelist: »Helligånden siger mig, at du skal være med i vores team«, svarede Rick Warren, som selv er for syg til at rejse rundt længere.

Pinsen 2033

Siden år 2000 havde Rick Warren været en del af en tværkirkelig bevægelse med en vision om at nå alle verdens folkeslag inden kirkens 2000-års jubilæum, som man er blevet enige om, er pinsen år 2033: »Vi ved godt, at den dato ikke er helt sikker, men nu har vi den kalender, vi har...«, forklarer Kyle.

Kyle blev altså en del af teamet bag »Finishing the Task« – »Afslut opgaven« – som Rick Warrens kirke havde kaldt det. Siden da har Kyle mødt lederne af de forskellige 2033-kampagner. Få dage efter sit møde med Rick Warren kontaktede han Elijah Brown, generalsekretær i Baptist World Alliance, og stillede sig til rådighed for det, han ikke vidste, at Elijah også havde en vision for: Acts2Movement. Han havde allerede løn til de tre første år: hans gamle menighed har sat ham fri med løn. Og hans kone, Cindy, der var med i Danmark i april, droppede også sit job som børnepræst i kirken i Athens. En ny præst skulle have et »blankt papir« at starte på.

Ikke første gang

Kyle tjener nu de to 2033-kampagner og mødes med dem fra andre kirkesamfund, som har samme vision. Den reformerte kirke kalder det JC 33. Pave Leo er begejstret og den katolske kirke kalder visionen for Global 2033. Pinsevækkelsen kalder det Empowered 21. Evangelisk Alliance og Kirkernes Verdensråd er også med på vognen. 1000 forskellige bedesorganisationer er med. Den lutherske og anglikanske kirke tøver.

»Det er ikke første gang, kirken har haft visionen om at nå alle verdens folk. I 1976 ville sydstatsbaptisterne fuldføre planen i år 2000. Jeg var en teenager og ville være en del af det i min kirke. »Vi« besluttede at fokusere på alle de områder, vi så forskelligt på, i stedet for den fortabte verden. Da jeg var 20, havde vi forladt planen. Det mislykkedes ligesom de 700 andre planer for at fuldføre missionsbefalingen«.

Nu er det første gang

»Nu er det første gang, vi går sammen om det. Den ortodokse og den katolske kirke arbejder på at fejre påske – og pinse – samtidig i 2033, og fortsætte med det fremover. Det vil være et stort skridt mod kirkens enhed«, fortæller Kyle engageret.

Han er inspireret af Kirkernes Verdensråd, som har sat to mål: »Every tribe, every nation«, der handler om bibeloversættelser til alle sprog. Ikke nødvendigvis trykt, men eventuelt oplæst eller digitalt.

»Jeg elsker mit arbejde. Jeg har fået fortalt, at andre kirker var onde og forkerte, men jeg har fundet ud af, at meget af det, jeg har hørt, ikke er sandt. Mennesker fra alle slags kirker er gæstfrie og gode«, slutter Kyle, der regner med at skaffe sin egen løn og fuldføre opgaven frem til pinsen 2033.

»» Mennesker fra alle slags kirker er gæstfrie og gode. ««

Cindy og Kyle Henderson

Naboskab – om at bede for nabolaget

Jeg synes ikke, det er svært at finde nogen at være næste for, men mine naboer har sjældent været i mine tanker.

[≡] Morten Filemon Olsen
 [📷] Kelly Sikkema og Clem Onojeghuo
 – Unsplash

Vi behøver ikke at kende vores naboer for at gå i gang med at bede for dem. Når vi begynder at bede for dem, begynder vi også at interessere os mere for dem. Samtidig kan vi heller ikke begrænse vores næste til alene at være vores nærmeste nabo eller kun dem, vi møder ansigt til ansigt.

Flygtninge i nabolaget

Da jeg var barn, kom der mange flygtninge fra Burma til Danmark. En stor del af dem var baptister og opsøgte kirken. Vi tog på besøg og hjalp med forskellige praktiske udfordringer. Pludselig var burmesiske flygtninge en del af mit nabolag, og vi fik hurtigt besked fra nabolaget, når der kom en ny familie til Fyn.

En søndag efter en gudstjeneste gik jeg tilfældigt ind i en shawarmabar, der var ejet af en familie, som var flygtet fra Irak. Pludselig var irakiske flygtninge en del af mit nabolag. I 2014 fik jeg mit første job som socialrådgiver i en kommune, og der gik ikke lang tid, før syriske flygtninge vandrede på de danske mo-

torveje. Pludselig var syriske flygtninge en del af mit nabolag.

I 2022 lærte jeg tilfældigt en sygeplejerske fra Iran at kende via det sociale medie Boblberg, før han kom til Danmark. Pludselig var iranske migranter en del af mit nabolag. I 2024 kørte jeg tilfældigt i bus med en familie, som jeg følte mig tilskyndet til at lære at kende. De stod af ved samme busstoppested som mig, og de viste sig næsten at være mine naboer. Sådan fik jeg øjnene op for mit fysiske nabolag.

Bøn for mine naboer

Jeg begyndte at gå rundt i mit nabolag og bede for mine naboer. Særligt bad jeg for den familie, som jeg havde set i bussen. Jeg havde fundet frem til, hvor de boede, og da jeg i en periode næsten dagligt gik rundt i nabolaget og bad, kom jeg ofte tilfældigt i kontakt med dem. Relationen blev også hjulpet på vej af fælles bekendte, men det var essentielt, at jeg bad og var fysisk til stede.

»Elsk andre så radikalt, at de forundres.«

Familiefaren fortalte mig for nylig, at han kun har tre venner, som han kan tale med om alt, og at jeg er den eneste af de tre, der er i Danmark. For nogen tid siden spurgte han, om han måtte dele noget med os til en gudstjeneste i kirken. Han fortalte, at han som barn i et muslimsk land havde hørt om Jesus og næstekærlighed i skolen, men at det først var i Danmark, at han havde erfaret det i mødet med kristne.

Udgangspunktet er bøn og nærvær

Det hele begynder med at bede for og være til stede blandt sine naboer. Derfra skal der også

»Sådan fik jeg øjnene op
for mit fysiske nabolag.«

gerne vokse en kærlighed til nabolaget, der gør, at mennesker forvandles. Jeg var engang på en konference i Sverige, hvor jeg så en tegning, hvor der stod noget i retning af »Elsk andre så radikalt, at de forundres.« Det citat har jeg båret på siden.

Engagement i lokalområdet

Det er også godt at engagere sig på andre måder i sit nabolag. Det kan være i et forældreråd i sit barns klasse, som frivillig i den lokale fodboldklub eller som bestyrelsesmedlem i grundejerforeningen.

På et tidspunkt begyndte jeg at investere i boliger til udlejning i mit lokalområde, der primært består af ejerboliger i et meget »kar-toffeldansk« forstadskvarter i det nordlige

Odense. Pludselig var burmesere, congole-sere, syrere og iranere en del af mit fysiske nabolag.

Relevant kirke

Jeg er ikke god til at bringe kirken ud til mit nabolag, men jeg prøver forskelligt for at gøre min kirke relevant for mit nabolag. Blandt andet er jeg med til at arrangere aktiviteter for børne-familier, fællesspisninger og ferieoplevelser, hvor dørtærsklen til kirken er så lav som mulig, men hvor vi aldrig lægger skjul på, at vi er kirke.

»Pludselig var irakiske flygtninge
en del af mit nabolag.«

Bønnens potentiale

Jeg har nok erfaring med bøn til at vide, at det gør en forskel at bede, men jeg har samtidig for lidt erfaring med bøn til at kende det fulde potentiale. Jeg skal blive bedre til at bede for og med mennesker i mit nabolag.

Morten Olsen, f. 1990

- faglig koordinator i en kommune
- projektkoordinator i Baptistkirken i Odenses Børne- og Ungdomsforening
- uddannet socialrådgiver og kandidat i samfundsvidenskabelig jura
- medlem af BaptistKirkens integrations-udvalg og KIT's bestyrelse

Omsorg begynder med at standse op

»Hvis vi vil slå hul igennem til andre mennesker, skal vi gøre det uventede. Omsorg handler om at gå lidt længere, end man behøver.«

[≡] Mads Leth

[📷] Atlas Green – Unsplash og privat

Interviewet begynder med, at Henning Kiel fortæller følgende historie: »Forleden var jeg ved købmanden. Det regnede, da jeg kom ud fra butikken, og en færøsk mand spurgte om hjælp til at køre ham ud til et sommerhus et par kilometer væk. Han skulle til familietræf og havde spurgt flere personer om hjælp. De sagde alle nej.« Henning kørte manden, og det tog ham nærmest ingen tid.

Nu har episoden sat sig fast hos Henning. Ikke fordi den var dramatisk, men fordi den siger noget om tiden. »Tænk sig, at vi er nået dertil, hvor det ikke bare er en helt naturlig ting, at den første, han spørger, siger ja. Folk har så ofte nok i sig selv.«

»Jeg tror, det handler om tillid og accept.«

Tillid, accept og menneskesyn

Henning Kiel har gennem livet mødt mange mennesker med store problemer. Nogle gange har helt fremmede åbnet sig for ham uden varsel. »Engang kom en person hen til mig efter en gudstjeneste og fortalte hele sin livshistorie. Vi kendte slet ikke hinanden. Jeg tror, det handler om tillid og accept. Hvis mennesker skal turde åbne sig, skal de mærke, at de accepteres helt, som de er.«

For Henning handler omsorg om menneskesyn. »Nogle synes ikke, de kan tale med posedamen, flygtningen eller tiggeren. Men hvorfor egentlig ikke? Omsorg drejer sig først og fremmest om at indse, at alle mennesker er lige, uanset om de er på bunden eller toppen af samfundet.«

Fordomme sætter grænser

Fordomme er en af de store udfordringer, mener Henning: »Når man har fordomme, sætter man grænser, og det er sørgeligt. Som kristne skal vi være grænseløse. Vi skal være imødekommende og se behovene hos vores

»Vi skal være parate til at give lidt mere, end der bliver bedt om.«

næste. Jeg tror, vi skal være parate til at give lidt mere, end der bliver bedt om. Hvis vi bliver bedt om at gå én mil med et andet menneske, skal vi gå to, som der står skrevet.«¹

Henning oplever, at mange mennesker i dag er blevet mere skeptiske overfor fremmede. Det mærker han blandt andet i trafikken.

»Når jeg møder folk, der blaffer, tager jeg dem næsten altid op, men jeg ser dem faktisk ikke ret meget længere. Jeg tror, vi er blevet mere skeptiske og har sværere ved at stole på hinanden.«

Ifølge Henning er behovet for omsorg vokset i takt med, at flere mennesker lever mere isoleret. »Folk sidder i hver sin æske. Selvtillidsstrækkeligheden er blevet tydeligere, og ensomhed er et kæmpe problem i dag.«

»Kirkerne spænder nogle gange ben for sig selv. I kirken er vi ofte så pæne og glatte. Vores

kristne glathed afskrækker nok en del og gør tærsklen højere, end den behøver at være.«

Gratis hjælpsomhed

»Vi er en af verdens rigeste nationer, men alligevel kan vi have svært ved at give videre til andre mennesker«, siger Henning og fortsætter: »Venlighed og hjælpsomhed er jo

Henning Kiel

gratis! Små handlinger kan ofte gøre en større forskel, end man tror. Der er så meget, vi kan gøre, som ikke koster os noget: et lift, et besøg, en samtale eller bare det at standse op og se et andet menneske.«

For Henning hænger omsorg og tro sammen. Ikke primært gennem ord, men gennem nærvær. »Hvis vi mener noget om mission, er vi også nødt til at mene noget om mennesker. Lypunktet er Kristus, men mennesker opdager det ofte lettere gennem omsorg end gennem bibelcitater.«

Han vender flere gange tilbage til den gyldne regel fra Matthæusevangeliet: »Alt, hvad I vil,

at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem.«² For Henning er det ikke et citat, men noget, der skal leves. »Det er egentlig ikke så kompliceret«, siger han. »Vi skal bare huske at gøre det.«

Henning Kiel, f. 1951

- freelance regnskabsfører for små selvstændige virksomheder, ofte ejet af flygtninge
- bankuddannet og i mange år ejendoms-mægler
- fjerdegenerations baptist og medlem af Baptistkirken i Saltum og Ingstrup

»Små handlinger kan ofte gøre en større forskel, end man tror.«

1 Matthæusevangeliet kap. 5, vers 41

2 Matthæusevangeliet kap. 7, vers 12

Trosfrihed er mere end jura

Trosfrihed er mere end en rettighed. Den er et kald til at leve troen ud, dele evangeliet og stå sammen med forfulgte kristne.

[≡] Biak Chin Par Lian (Chin Chin)

[📷] Jake Hill og Tim Wildsmith
– Unsplash

Da Baptist World Alliance lancerede »Acts-2Movement«, var visionen en kirke i bevægelse, der lever som i Apostlenes Gerninger kap. 2: med frimodighed, fællesskab, generøsitet og et levende vidnesbyrd. En af stierne handler om frihed – ikke kun som rettighed, men som kald til at leve evangeliet i samfundet og stå sammen med dem, hvis tro er truet. Trosfrihed er ikke kun et juridisk begreb, men

en livsholdning, der forpligter os til solidaritet med dem, der forfølges for deres tro.

Tro under pres – Danmark i et nyt lys

I Danmark er trosfrihed grundlovssikret, men kulturelt udfordret. Tro bliver ofte reduceret til en privatsag. Jan Áki Andreassen peger i *baptist.dk*¹ på, at udviklingen ikke er neutral, men formet af oplysningstidens skel mellem det private og det offentlige. Konsekvensen er en tavs norm: tro må gerne eksistere – bare den ikke fylder.

Denne »milde forfølgelse« er social. Den presser troen ud af det fælles rum og gør den mindre synlig. Udfordringen i Danmark er derfor ikke at overleve som kirke, men at bevare frimodigheden og tale klogt, respektfuldt og tydeligt ind i en kultur, der foretrækker tavshed.

Tro under pres – erfaringer fra Myanmar

For millioner af kristne verden over er trosfriheden skrøbelig. I Myanmar udgør de kristne en minoritet i det overvejende buddhistiske samfund. I flere etniske områder – blandt

»Trosfrihed er ikke kun et juridisk begreb, men en livsholdning.«

andet i Chin, Kachin og Karen – er kristendommen udbredt, men ofte forbundet med marginalisering. Efter militærkuppet i 2021 er kirker blevet bombet, ledere og præster arresteret, og mange lever som internt fordrevne eller flygtninge.

Alligevel vidner kirker og missionærer fra flere missionsorganisationer, som chin kirkerne samarbejder med i Myanmar, om noget paradoksalt: Nu er det den bedste tid for evangelisation. Midt i nød, uro og krise søger mennesker håb. Når alt andet rystes, spørger mange efter noget, der kan bære. Evangeliet er ikke en teori, men en konkret trøst. Kristus er ikke en tradition, men et håb i mørket.

En missionær i en af vores kvindegupper arbejder i et landområde omkring Mandalay. Husmenigheden i hendes hjem var vokset

gennem fem år, da myndighederne forbød yderligere mødeaktivitet. Nu lejer hun lokaler til møder og flytter med jævne mellemrum for ikke at vække opmærksomhed.

En tidligere missionær blandt burmesiske buddhister kommer i vores danske menighed. Hans vidnesbyrd er rystende. Lokale buddhistiske munke anmeldte ham til myndighederne. Flere gange blev han arresteret og tortureret af militæret. Hans tilstedeværelse minder os om, at trosfrihed aldrig må tages for givet. Han fortalte: »Lykken er ikke i et frit land, men der, hvor jeg lever i Guds kald.«

En global kirke – ét ansvar

Acts2Movement kalder os til at se kirken som én krop. Når én del af Kristus' krop lider, lider alle.² Trosfrihed i Danmark må ikke føre til selvtilstrækkelighed. Den skal føre til solidaritet. Trosfriheden udfordrer os til at se religions- eller trosfrihed som mere end fravær af forfølgelse. Det er friheden til at samles, bekende og tjene – og ansvaret for at stå sammen med dem, der forfølges for deres tro.

De første kristne levede uden religiøs frihed og sikkerhed. I Myanmar er beretningen om dem ikke kun en historisk fortælling. Den bliver et nutidigt spejl.

De første kristne mødtes i hjemmene, delte det, de havde, og holdt fast i bønne. Troen var ikke komfortabel – den var kostbar. Netop derfor var den synlig. Derfor er trosfrihed aldrig neutral – den kræver aktiv forvaltning. Spørgsmålet er ikke, om vi har frihed til at tro, men om vores tro er i bevægelse.

Chin Chin

- hedder egentlig Biak Chin Par Lian
- sygeplejerske og kandidat i Diakoni fra Aarhus Universitet
- har været medlem af BaptistKirkens ledelse og ansat som integrationskonsulent
- har modtaget flere integrationspriser
- aktiv i Chin Bethel Church i Skjern
- ankom til Danmark som FN-kvoteflygtning i 2004

»Trosfrihed i Danmark må ikke føre til selvtilstrækkelighed.«

»Evangeliet er ikke en teori, men en konkret trøst.«

1 Kronikken »Tro er ikke en privatsag – men et offentligt kald«, den 4. oktober 2025.

2 1. Korintherbrev kap. 12, vers 26

Helligånden bevæger

Der er noget herligt enkelt over Johannesevangeliet. Jesus siger, I kender sandhedens Ånd: »I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer«.¹

»Vi propper ikke kristendommen ned i halsen på vores børn og unge, men vi viser, hvad vi selv brænder for.«

[≡] Raymond Jensen, cand.theol,
pensioneret baptistpræst

[📷] Johannes Plenionk og Chuttersnap
– Unsplash

Alt imens I kæmper med at elske og leve, så er Helligånden på banen i jeres liv, siger Jesus.

Den erfaring kan vi kalde frem fra ugen, der er gået i vores liv, for hvad var vi uden Guds kærlighed og tilgivelse i sidste uge? Hvordan kom vi videre fra dag til dag – fra i går's fortræd i livet med hinanden – uden vor far i himlens hjælp? Hvordan kom vi videre i tilværelsen, hvis det ikke var for den godhed, som Gud har nedlagt i skabelsen, og som overgår os alle nu og da?

Et bål der brænder

Skolemanden Christen Kold sagde: »Et barn er ikke en flaske, der skal fyldes, men et bål, der skal tændes.« Vi propper ikke kristendommen ned i halsen på vores børn og unge, men vi viser, hvad vi selv brænder for. Vi kommer ikke vores tro på flaske, lige så lidt som vi kommer Gud på flaske. Derimod erfarer vi gennem det kristne fællesskab, at vi lovpriser Gud for hans gerninger i Jesus Kristus: Jesus som heler, frelser, renser og fornyer mennesker.

Kærlighedens bål

Jesus siger: I kender sandhedens Ånd: »I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer«. Det gælder her om at mærke efter, for Helligåndens kendetegn er frem for alt tydelighed. Når jeg eller min ægtefælle er syg, og jeg møder opmuntring og opbakning, bliver det tydeligt for mig, at det kristne fællesskab ikke bare er ord, men er båret af kærlighed og omsorg.

Sangerinden Dicte har skrevet en salme til pinsedag: »En sang fra dig«. Den handler om kærlighedens bål, som Gud holder i gang, og som brænder i det menneske, som kommer til tro:

*Op jeg har klovnet i hver en butik
blot for at opgi' alt hvad jeg fik
gemt mig bag bjerge af håbløse mål
for at undslippe kærlighedens bål*

*På de ødeste stier for at finde
en dråbe af stilhed før storm
men hos dig er jeg endelig hjemme
så jeg håber ...*

*Du er en tro i mig
du er en sang der kun kommer fra dig
du er et håb i mig
og en sang der kun kommer fra dig*

»» *Det er Helligånden, som
skaber troen i os.* ««

Helligånden er et levende vidnesbyrd om, at Ånden altid arbejder i os og med os. Også udover hvad vi selv kan skabe eller tænke os til. Vi skal ikke undfange Helligånden, men det er Helligånden, som skaber troen i os, så Gud Far, Søn og Helligånd bliver en tro i mig, en sang der kommer fra Gud, et håb der lever i os.

Friest er dit åndefang

Helligånden trøster os og skænker os en forklaring på det i vores liv, som vi ikke forstår lige nu. Sådan var det også for de første disciple på pinsedagen. Med ét blæses nederlagsstemningen væk, og opstandelsestroen blev sluppet løs.

Pinse er en uventet nyskabelse. Man tror, at alt er slut, og at man er alene, men så viser Gud os alligevel, at han er med os ved igen at blæse sin ånd ind i mennesket. I Helligåndens fællesskab er alt ikke evigt mistet eller tabt, når vi mister, men favnet i Guds nærvær. Nu og for evigt. Vi er favnet, vi er fyldt af ånd, og vi er friest, når dybt vi drager det i sang, så højt i sky det klinger: →

»» *I Helligåndens fællesskab er
alt ikke evigt mistet eller tabt,
når vi mister, men favnet i Guds
nærvær.* ««

» Helligåndens kendetegn er frem
for alt tydelighed. «

→ »Min sjæl, du har afalt på jord
i tanken, og din tungs ord
de allerbedste vinger,
og friest er dit åndefang,
når dybt du drager det i sang,
så højt i sky det klinger.«²

Helligåndens mærke er tydelighed

Vi kan altså tale med hinanden om Helligånden og vores erfaringer af Guds nærvær midt i sorg og glæde. Helligånden er håndslag på fællesskabet og håndsrækninger. Det er hånden på hjertet, det er hjælp i nøden, det er nødhjælp, det er fællesskab med alle, som sukker og stønner under åget fra undertryk-kere i verden.

Helligånden og hverdagen

»Levende Kristus, din hånd på min skulder,
stilheden midt i mit stræbsomme jag
– pludselig ved jeg, at Skaberens under
alt, hvad der lever, en lykkelig dag.«³

» Gud elsker verden så vildt, at
hans kærlighed skal kanaliseres til
alle mennesker. «

Menigheden er Guds forlængede arm, som lægger hånden om skulderen på folk til trøst, til glæde og til opbyggelse. Helligånden er hverken flyvsk eller begrænset til det private, men skal bredes ud over hver en hverdag. Kristne peger på Guds nærvær i verden. Gud er levende og er på vej, og vi får til pinse at vide, at Gud elsker verden så vildt, at hans kærlighed skal kanaliseres til alle mennesker.

Dét var, hvad Kristus døde for, og hvad han som opstanden holder sine tilhængere fast på. Nu skal vi vise verden, at også vi er gået fra døden til livet, fra mørket til lyset, fra mismodet til håbet. Og den kær-

ligheds ånd, som Gud skænker os, tager ikke pusten fra os. Gud handler nådigt og forsigtigt med os, og Jesus taler tillidsfuldt og konkret til os, så vi forstår alvoren: »Elsker I mig, så hold mine bud«. ⁴

I kender ånden og Guds kærlighed vil hjælpe jer til at folde jer ud og leve på Jesus' løfte: »For jeg lever, og I skal leve.« ⁵

1 Johannesevangeliet kap. 14, vers 17b (Bibelen 2020)

2 Grundtvig: »Alt, hvad som fuglevinger fik«, vers 2, Salmebog for de danske baptistmenigheder 1989

3 Lars Busk Sørensen: »Levende Kristus, din hånd på min skulder«, vers 1, citeret fra Salmer & Sange for Metodistkirken i Danmark 2006

4 Johannesevangeliet kap. 14, vers 15

5 Johannesevangeliet kap. 14, vers 19

Tækket af Gud

Portræt af Chresten Eskildsen.

[≡] [📷] Mads Leth

Selvom Chresten Eskildsen er gået på pension, prædiker han stadig mere end 35 søndage om året: »Så længe jeg kan magte det, og menigheder sender bud, bliver jeg ved. Inviterer de mig igen, er de jo selv ude om det«, siger han med et smil.

Vi mødes til en snak om sjælesorg, evangelisation og et måske spildt fodboldtalent for at interviewe Chresten Eskildsen om hans virke gennem årtier, fordi han er en dygtig

evangelist. Den betegnelse afviser han hurtigt: »Evangelist? Nej, jeg har brugt mest tid på besøg og samtaler med folk – ofte i kriser.« Chresten læner sig frem og uddyber: »En krise kan gøre én af to ting: Du kan falde og blive liggende, eller den kan blive et springbræt, der tvinger dig til udvikling. Jeg tror, at mennesker ofte møder Gud i forbindelse med kriser.«

»Evangelist? Nej, jeg har brugt mest tid på besøg og samtaler.«

Fodbold var mere spændende

Chresten er født i 1948 og opvokset i en baptistfamilie på landet i Vendsyssel. Baptist-rødderne går adskillige generationer tilbage: »Hver søndag fyldte min far bilen op med alle os søskende og naboernes børn, op til 13 unge i alt, og kørte os i søndagsskole i kirken i Pandrup!«

Kirken var vigtig, men fodbold var alligevel mere spændende. Han trænede og trænede og ville hellere spille bold om søndagen end gå i kirke. Chresten blev dog døbt som 14-årig og involveret i ungdoms- og spejderarbejde: ➔

→ »Men fodbold var altså stadig nummer et«, og drømmen var at blive professionel fodbold-spiller og solgt til Italien som Harald Nielsen – eller at blive civilingeniør, for det var der penge i.

At lade Gud sidde ved rattet

Som nybagt student havde Chresten lånt sin fars bil, da han endte i et frontalsammenstød. Modpartens bil røg i grøften og brød i brand: »De havde heldigvis sikkerhedsseler på, men det havde jeg ikke«, forklarer Chresten, som blev slynget ned i bunden af bilen og blot fik en ganske lille flænge i hovedbunden. »Der blev jeg virkelig tacklet af Gud, kom til at tænke over livet, og over at lade Gud sidde ved rattet.«

»Vi skal være i stand til at flytte os og se tingene fra andres vinkler.«

Til en missionsuge fortalte han om ulykken og sagde: »Jeg synes, jeg skylder Gud mit liv, så jeg kan måske 'betale tilbage' ved at blive præst. – Det havde jeg ikke planlagt at sige, og Hanne, som jeg lige var blevet kæreste med, var ved at falde ned af kirkebænken.«

Ungdomspræst på Bornholm

I 1970 begyndte Chresten på præsteseminar i Tølløse, og i 1973 fulgte det første kald til Bornholm. Det var en menighed i tilbagegang efter år med fraflytning og faldende medlemstal, men Chresten og menigheden begyndte at arbejde med ungdomsmøder, lejre og fællesskaber, hvor de unge medvirkede rundt om på øen, og mange blev døbt i den tid.

Kriser er udviklende

Efter fem år på Bornholm flyttede familien til Roskilde, og også her havde de den glæde at opleve, hvordan mange unge familier kom til: »Der var brug for ekstra stole i kirken de fleste søndage«, smiler Chresten.

I Roskilde var psykiater Flemming Baungaard medlem, og de mødtes hver uge og delte livets tildragelser: »Dér lærte jeg noget om sjælesorg, om at lytte, og at kriser er udviklende. Det handler om at acceptere at være i krisen og lære af den. Det drejer sig ikke om at

komme ud af den hurtigst muligt.« Han holder en kort pause. »Vi vil så gerne fjerne smerten, men gråden kan være den bedste medicin.« Evnen til at være til stede hos mennesker i det svære ser Chresten som sin styrke: »Jeg har altid haft let ved at tale med folk om det, der gør ondt. At gå et stykke vej sammen med dem.«

At bygge noget op igen

I 1988 flyttede familien – nu med fire døtre – til Bethelkirken i Aalborg. Her havde menigheden været igennem en turbulent tid: »Det var spændende at være med til at bygge noget op igen.« Via engagerede medlemmer oplevede kirken vækst og blev fyldt med liv og unge mennesker. I 2013 gik Chresten på pension efter 25 år i Bethel. »Det har været en spændende tid, og jeg har været så privilegeret at opleve medgang i alle de menigheder, jeg har virket i.«

Altid mindst to sider af en sag

Chresten følger stadig livet i BaptistKirken tæt – også de uenigheder og den modgang, der fra tid til anden kommer op til overfladen: »Jeg har altid den her 'filosofi-terning' i lommen. Den minder mig om, at der er mindst to sider

»Vi vil så gerne fjerne smerten, men gråden kan være den bedste medicin.«

»Jeg har været så privilegeret
at opleve medgang i alle de
menigheder, jeg har virket i.«

af en sag. Du ser én ting fra din synsvinkel, og jeg ser noget andet fra min. Man er tilbøjelig til kun at se tingene fra sin egen side, men vi skal være i stand til at se tingene fra andres vinkler. Det samme gælder bibelsynet. Jeg vil kalde mig selv bibeltro, men ikke fundamentalist, for Biblen skal jo tolkes, og vi skal lære af historien. Tiden går, og ting forandrer sig.«

Alt har sin tid

Til slut spørger jeg Chresten, om han er bekymret for baptistkirkens fremtid? Han ryster på hovedet: »Alt har sin tid. Det er ikke så dårligt endda at holde en god begravelse – vi tror jo på opstandelsen.«

Han smiler. »Det kan godt være, at den form for baptistkirke, vi er vokset op med, må dø. Men når et korn lægges i jorden, spirer det og bærer frugt. Jeg er ikke bekymret. Jesus skal nok klare sig.« Chresten holder en kort pause og tilføjer til slut: »Måske har vi for travlt med at frelse vores eget kirkesamfund i stedet for at frelse verden.«

Chresten Eskildsen, f.1948

- Bethelkirken, Aalborg 1988-2013
- Roskilde Baptistkirke 1978-1988
- Baptistkirken Bornholm 1973-1978
- Uddannet fra Det Teologiske Seminarium i Tølløse 1973

Spejdernes Lejr 2026

I dagene den 18.-26. juli 2026 afholdes Nordens største spejderlejr i Hedeland Naturpark nær København med ca. 26.000 deltagere fra ind- og udland.

[≡] Hanne Kiel

238 af deltagerne er baptistspejdere, der lig-
ger på ni forskellige lejrpladser, da flere kredse
har valgt at slå sig sammen på en lejrplads.

Lejren giver mulighed for lejrLiv og ikke mindst rigtig mange spændende aktiviteter, der alle tager afsæt i lejrens tema »Alle ind i fælles-
skabet«.

Kristendom sætter et præg på lejren med fælles lejr gudstjeneste og daglige oplæg til refleksion. Dagen igennem er der aktiviteter i lejrens kirketelt fra morgenandagt til nadver om aftenen.

Lejren er arrangeret af Foreningen Spejderne, der består af Det Danske Spejderkorps, KFUM-

spejderne, De grønne pigespejdere, Danske Baptisters Spejderkorps og Dansk Spejderkorps Sydslesvig.

Uanset om du er spejder, familie til en spejder eller bare nysgerrig, er du velkommen til at besøge Spejdernes Lejr.

Navne

Døbte

Holbæk

12.04.2026:

Sarah Thang Dun, f. 23.09.2012

Hope Dorcus Kavira, f. 12.12.2012

Optaget

Holbæk

01.02.2026:

Mary Bodil Á Torkilshegygi, f. 22.04.1984

Michelle Møller Selbach, f. 22.09.1988

Michael Møller Selbach, f. 26.06.1982

Roskilde

05.04.2026: Bob Befeld, f. 12.04.1951

13.04.2026: Julie Maria Lindell, f. 01.05.1978

29.04.2026: Karen Esther Mejer Jørgensen, f. 09.03.1933

Døde

Frederikshavn/Skagen

Peter Olesen, født 24.08.1945, døbt 17.02.1982

i Immanuelskirken, Aarhus, døde 22.04.2026

Flemming Jespersen, født 18.09.1953, døbt 21.02.1971

i Pandrup, døde 22.05.2026

Hjørring

Margrethe Præstholm, født 05.11.1925, døbt 25.04.1943

i Sindal, døde 08.05.2026

Korskirken, Herlev

Johanne Bothilde Sørensen, født 14.09.1933,

døbt 04.04.1948 i Sønderjylland, døde 17.04.2026

Birthe Larsen, født 24.05.1930, døbt 18.05.1947

i Kristuskirken, døde 30.04.2026

Roskilde

Keld Pilgaard, født 11.01.1938, døde 15.04.2026

Silkeborg

Axel Grarup, født 19.09.1943, døbt 13.09.1959

i Kristuskirken, Odense, døde 15.05.2026

Tølløse

Hans Møller Augustinus Nielsen, født 26.03.1947,

døbt 11.04.1965 i Tølløse, døde 10.04.2026

Velsignelse uden noder

Igennem et langt liv har jeg altid haft en dyb følelse af at være et velsignet menneske.

[≡] Alice Bak-Jensen

[📷] Privat

Jeg har altid følt mig velsignet. Jeg er opvokset i et kærligt hjem med en glad gudstro og kirkens fællesskab som fundament i tilværelsen. Selvfølgelig har jeg mødt modgang, men altid er jeg blevet vist en anden vej og har oplevet, at Gud var med mig igennem alt. Jeg fik hjælp til at finde glæden og optimismen igen.

En særlig velsignelse som barn

Mine forældre var pedelpar i kirken, hvor jeg som 7-årig kastede min kærlighed på klaveret. Når mor gjorde rent, sad jeg og øvede mig i at spille melodier efter gehør. En dag kom et medlem af menigheden, Marie Petersen, ind og lyttede. Hun var en midaldrende pebermø, som tjente lidt ved at være spillelærerinde i Danmarksgade tæt på kirken. Jeg blev inviteret til undervisning to gange ugentligt og kom til at elske Marie, som lærte mig noder og at spille klassisk musik.

» Gud gav mig en velsignelse og styrede min stemme, mine ører og hænder. «

Desværre blev hun syg af kræft, og til sidst – da jeg var 10 år, og hun stadig underviste fra sengen – slap hendes kræfter op. Hun holdt mig i hånden, mens hun fortalte, at nu kunne hun ikke mere, og jeg skulle derfor afløse hende som pianist i søndagsskolen i Ferslev. Jeg fik hendes nodebog til Søndagsskolesangbogen. Få dage efter døde hun, og jeg græd, men huskede, hvad jeg havde lovet Marie, så jeg gik i gang med noderne til de sange, der skulle synges om søndagen.

Nodebogen var tæt trykt med 4-stemmige satser

Jeg græd over min afmagt, men så foldede jeg mine hænder, bad Gud hjælpe, og jeg gik i gang med at finde melodierne pr. gehør. Jeg øvede og øvede, og efter de første famlende forsøg kunne jeg lægge harmonier under melodierne. Ingen teori, ingen node. Gud gav mig en velsignelse og styrede min stemme, mine ører og hænder. Først 12 år senere lærte jeg musikteorien på lærerstudiet.

Guds særlige gave er stadig en velsignelse for mig i kirke, skole, hospice med mere. At bruge den giver mig glæde.

Mission – hvordan griber vi det an?

Skønt mission er et kendt og brugt ord i forbindelse med kirke, er det ikke et ord, vi ofte bruger i Østervrå Frikirke.

[≡] Susanne Broholm Andersen
[📁] Arkiv

Vi bruger sjældent ordet mission, men taler om at være der for hinanden, at gøre noget for nogen, at lade ordet om Jesus' liv og lære være levende i vores midte, at være vidner med vores liv og at lade Guds ord virke iblandt os.

Strik

Vi har gennem hele vores levetid – lidt mere end 20 år – haft fokus på Rwanda og Burundi. Flere fra menigheden har besøgt de to lande, og det har ført til stor offervilje både fra dem, der selv har været der, og dem, der er blevet fortalt om turene. Strikkedamerne har strikket gennem alle årene, og to damer har hver strikket mere end 1000 små trøjer til arbejdet i landene. Desværre er det nu svært at få de strikkede trøjer afsted, så det arbejde holder pause. Vi har samlet penge ind til kirkebyggeri og har bygget flere kirker gennem Baptist-Kirken.

Strikkedamerne har også strikket til Bulgarien, men også det ligger stille nu! Det har ellers været en god måde at få kontakt til folk i byen, for mange vil gerne være med til at gøre en forskel i et land, der har meget mindre end os i Danmark. Gennem årene har mere end

»Vi føler os båret og vejledt af Gud.«

30 damer fra byen været aktive med strikkepindene. Vi har haft rigtig god kontakt til dem, så vores arbejde har bestået i at fortælle om landene, servere kaffe og hjemmebak og få tingene pakket og sendt af sted gennem Kvindenetværket.

Café Mandfred

Foruden strikkedamerne samler også Café Mandfred – Fred for mændene! – rigtig mange kvinder. En lørdag formiddag, hvor vi hygger os med brunch og lytter til et foredrag ofte med en kvinde med noget på hjertet eller med nogen, der har haft en oplevelse, som vi andre har godt af at høre om. Efterhånden er det blevet sådan, at der kommer kvinder fra hele Nordjylland for at være med, og det glæder os, at vi med vores arbejde her, kan gøre en forskel, så kvinder både får et fællesskab og en god oplevelse. Vi har nu kørt i 20 år, og det er de samme tre kvinder, der har været med gennem alle årene.

Tirsdagstræf

Tirsdagstræf har ligeledes kørt gennem alle de år, hvor vi har været kirke i byen. En gang

om måneden fra september til marts indbydes byens folk til et foredrag og kaffe. Det er blevet taget godt imod, og der kommer altid en god flok!

Mad&Mening

Vi er en lille menighed med 20 medlemmer og kontakt til mange flere. Ikke mindst gennem vores Mad&Mening. Da vi flyttede i større og bedre lokaler for mere end 10 år siden, begynd-

»Et arrangement hver uge, hvor vi indbyder alle til at spise sammen.«

» Gennem årene har mere end 30 damer fra byen været aktive med strikkepindene. «

te vi at lave et arrangement hver uge, hvor vi indbyder alle til at spise sammen.

Der er rigtig mange, der har lyst til en friaften fra gryderne – eller til at have nogen at spise sammen med – så det er blevet en af vores succeser. Det er hårdt, og det kræver mange i arbejde, men heldigvis er der mange, der vil være med, og med en god planlægning kører det hele på skinner.

Skærtorsdag er blevet en speciel aften for os, fordi vi efter spisningen deler nadver sammen. I år var vi 31 – heraf halvdelen fra byen – der var sammen denne specielle aften. Og

ikke én gik hjem inden nadveren! Vi har ellers et løst program, hvor det eneste, der ligger fast, er spisning kl. 18 og andagt, inden vi går fra bordet. Der er stor lydhørhed, og det er nok vores bedste bud på at være kirke for byen. At være en lille kirke i en by med stort aktivitetsniveau er ikke let, men vi føler os båret og vejledt af Gud, så vi med rette kan sige, at vi er i mission – på en måde, der passer til os og vores by.

Ledelse – eller tjeneste?

Vi har vænnet os til, at kirkens sprog er fyldt med låneord: ledelse, strategi, retning, kerneopgaver og handleplaner. Vi arrangerer ledertræning og lederkonferencer.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Johannes Aakjær Steenbuch

Baptistkirkens sprog ændrer sig. Titlerne forandres: pianisten bliver lovsangsleder, udvalg bliver til teams, og menighedsrådet bliver til ledelsen. Det lyder moderne og effektivt – og nogle gange er det sikkert også praktisk.

Når vi låner sproget, låner vi også logikken

Men sproget er ikke neutralt. Ord skaber mening, og ordene former vores forestilling om, hvad kirken er, og hvad vi er for hinanden. Spørgsmålet er, hvad der sker med en kirke, der lærer den sekulære verdens ledersprog så godt, at den taler det helt uden mislyde.

Guds rige vender magten på hovedet

Den sproglige glidning blev tydelig for mig, da jeg læste Johannes Aakjær Steenbuchs bog »The Kingdom of God is Anarchy« – på dansk »Guds rige er anarki«. Normalt forbinder vi anarki med uorden og konflikt. Johannes beskriver Guds riges anarki som frihed fra, at mennesker sætter sig over andre. Guds rige er et fællesskab,

hvor søgen efter magt og status ikke er de drivende kræfter. I Guds rige er det værdighed, respekt og tjeneste, der bærer fællesskabet. Hvis det er et billede på Guds rige, må det også udfordre den måde, vi taler om og er kirke på.

Kirke nedefra – ikke oppefra

I den baptistiske tradition vokser kirken nedefra. Baptister ser ikke kirken som et velorganiseret hierarki, der skal på plads, før kirken kan vokse. De første baptistmenigheder var ikke topstyrede projekter med en fjern ledelse. De bestod af mennesker, der tog ansvar for forkyndelse og menighedsliv sammen – med deltagelse, gensidigt ansvar og tjeneste som ideal.

Storhed måles i tjeneste

Kirken skal selvfølgelig ledes med ansvar og struktur af mennesker, der tager initiativ. Gør vi »ledelse« til et ideal i sig selv, risikerer vi at importere en kultur, hvor tempo, synlighed og gennemslagskraft giver status – og magt.

»» *Guds riges anarki [beskrives] som frihed fra, at mennesker sætter sig over andre.* ««

Evangeliet peger en anden vej: styrke viser sig i at tjene, og storhed viser sig i at sætte sig selv i baggrunden for andres skyld. Guds riges anarki er ikke et romantisk ideal. Det er en konkret måde at være menighed på, hvor vi ikke bruger position, erfaring eller talegaver til at presse vores vilje igennem, men til at skabe rum for hinanden.

Jesus talte ikke et perfekt ledersprog. Han omtalte heller ikke sig selv som leder. Han talte om, at »Den, der vil være stor, skal være de andres tjener, og den, der vil være leder, skal være slave for de andre.«¹

Købner skrev »kirkens grundlov«

Det var baptistpioneren Julius Købner, der kaldte Jesus' ord om tjeneste for »kirkens

»Ord skaber mening, og ordene former vores forestilling om, hvad kirken er.«

»Når vi bruger sekulære ord og begreber i kirken, lader vi os påvirke.«

grundlov. »Baptistkirken blev«, siger Johannes Steenbuch i et tidligere interview med *baptist.dk*, »født som et forsøg på at bygge kirke nedefra som en græsrodsbevægelse. Derfor er det også et baptistisk selvopgør, når vi i dag taler mere om ledelse, effektivitet og vækst end om tjeneste.«

Påvirkningen kommer med ordene

Tabet af fortidens fokus på tjeneste har ikke en enkel forklaring. Men påvirkningen kommer med sproget. Når vi bruger sekulære ord og begreber i kirken, lader vi os påvirke. Tjeneste er ikke et ord, der bliver brugt ret meget i

verden uden for kirken, måske er det derfor, vi er ved at glemme det i kirken. Spørgsmålet er, hvad der sker med kirken, hvis den lytter mere til »denne verdens magter og denne verdens måde at forstå magt og ledelse og effektivitet på« end til Jesus' ord om at tjene.

Jeg er bange for, at kirken med en ukritisk overtagelse af et sekulært leder-sprog, risikerer at overtage samtidens idealer for ledelse. Ideal, som alt for sjældent er i overensstemmelse med det, Jesus lærte os om at tjene hinanden.

Har kirken brug for bedre ledere – eller for mere trofaste tjenere?

Titel: »The Kingdom of God is Anarchy«

Forfatter: Johannes Aakjær Steenbuch

Forlag: Cascade Books,
Wipf and Stock Publishers

199 W. 8th Ave., Suite 3, Eugene, OR 97401

ISBN:

Paperback isbn: 979-8-3852-4395-2

Hardcover isbn: 979-8-3852-4396-9

Ebook isbn: 979-8-3852-4397-6

Kan købes på internettet hos fx Amazon.com og Saxo.com

Læs mere om bogen på <https://baptist.dk/i-guds-rige-vender-magten-paa-hovedet/>

Fra spejder i Herlev til toppen af para-idrætten

Det begyndte med en spejderfører, der valgte hende først til rundbold. Senere blev Anne-Mette Bredahl paralympisk guldvinder, psykolog og forsker. Korskirken er stadig stedet, hvor hun har sin rod.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Private, Preben Scott
og Thale Hartmann

Anne-Mette Bredahl var ikke glad for fysisk aktivitet som barn, for hun var »klassens klodsmajor«. Derfor havde hun længe glædet sig til at blive spejder i Korskirken i Herlev. Her vidste Anne-Mette, at der var plads til hende. Men det første spejdermøde gik slet ikke, som hun havde håbet: »Vi skulle spille rundbold. Jeg blev så skuffet, for nu ville de se, hvor dårlig jeg var til fysisk aktivitet – men da vi kom ud, valgte spejderføreren mig som den allerførste. Tænk engang!«

Korskirken blev Anne-Mettes sted

»De små ting kan gøre store forskelle for børn, der er usikre eller ikke trives.« Senere blev Anne-Mette Bredahl kendt som guldvinder ved de paralympiske lege, Danmarks første blinde psykolog og hædret for sin forskning. Men til det første spejdermøde var hun et barn, der havde brug for at blive set. »Det gjorde, at jeg blev i spejderne i mange år.«

I Korskirken kom hun sammen med sin familie. Hun var spejder, spillede musik og sang i kor, og kirken blev et sted, hvor hun oplevede fællesskab. »Selv om jeg følte mig lidt anderledes, var det et fint sted at være«, siger hun.

Barnet, der følte sig forkert

Som barn følte Anne-Mette tit, at hun var anderledes. Fysisk aktivitet mistede hun hurtigt

lysten til, og som teenager blev livet kun mere kompliceret: »Jeg kunne jo ikke gribe en bold, og jeg faldt over alting. Ingen vidste dengang, at mit syn var dårligt. Jeg havde dårlig selvtillid, når det handlede om min krop.« Anne-Mette følte sig anderledes, og hun tænkte tit over, hvorfor hun ikke var som de andre unge.

Da forklaringen kom

Som 18-årig fik Anne-Mette Bredahl diagnosen retinitis pigmentosa, en genetisk betinget sygdom, der gradvist ødelægger nethinden. Senere mistede Anne-Mette synet fuldstændigt: »Det var vældig hårdt, men også lidt godt at få diagnosen. Jeg fik en forklaring.«

Diagnosen gav ny forståelse af det liv, hun allerede havde levet. For mange ville diagnosen betyde tab af fremtid. For Anne-Mette blev den et incitament til at finde ny retning i livet.

Anne-Mette finder retning i livet

»Jeg brugte de næste år på at rejse rundt i verden for at opleve så meget som muligt, inden jeg mistede synet. Det skete, da jeg var 22«,

»De små ting kan gøre store forskelle for børn, der er usikre eller ikke trives.«

fortæller Anne-Mette. Hjemme igen gik hun på kursus på Blindeinstituttet og tog på højskole. Højskoleforstanderen spurgte: »Anne-Mette, hvad vil du med dit liv?«

Hun valgte at begynde på psykologistudiet. Det var hårdt: Underviserne havde aldrig haft en blind studerende, der var ingen hjælpemidler, og Anne-Mette måtte klare sig selv. Alligevel elskede hun studiet og fik mange studiekammerater.

Hun understreger familiens betydning og fremhæver, at selvom det kræver meget mod og styrke at kaste sig ud i noget nyt, har det været afgørende at have gode støtter: »Jeg var heldig at have en god familie, gode venner, møde en forstående forstander og en fantastisk socialrådgiver – uden dem var det ikke gået.«

Da skiene ændrede fortællingen

Som fattig studerende fik hun mulighed for en gratis ferie: »Jeg så en annonce for en gratis rejse for to unge blinde danskere. Jeg elsker gratis rejser!« Senere opdagede Anne-Mette, at det var en skirejse! Den korte version er, →

»Det var vældig hårdt, men også lidt godt at få diagnosen.«

»» Anne-Mette, hvad vil du med dit liv? ««

→ at hun tog med til Norge, og hun kom også ud på ski. Og det viste sig, at noget helt nyt ventede hende dér.

For første gang oplevede hun tryghed ved fysisk aktivitet. Kroppen kunne bære hende til nye oplevelser: »Jeg havde accepteret, at jeg var dårlig til idræt, men jeg prøvede jo at gøre noget, jeg ikke havde forudsætninger for. Der er mange måder at håndtere kriser på. For nogen er det godt at finde en ny måde at gøre noget på. For mig blev idrætten en helt ny arena.«

Anne-Mette blev grebet af skiløb, især biathlon (langrend og skydning), og her viste hendes interesse for musik og korsang sig nyttig. Anne-Mette lytter sig nemlig frem til centrum af målskiven. Hendes skitalent blev bemærket, og hun kom på landsholdet og blev støttet af Team Danmark.

Guld, VM-titler og World Cup-sejre

Det, der begyndte som et frirum, udviklede sig til en usædvanlig karriere. Fra 1992 til 1998 vandt Anne-Mette Bredahl i alt 10 medaljer ved PL¹ og VM.

De resultater er i sig selv bemærkelsesværdige. Men for Anne-Mette Bredahl blev medaljerne de ydre tegn på en omvæltning i hendes liv: »Det gjorde noget ved min selvtil-

lid. Jeg voksede som person og fik et helt andet kropssprog. Jeg fik en kropslig robusthed, der hjælper til at tackle livet.«

Erfaringerne blev til et kald

For Anne-Mette Bredahl blev sporten ikke en afsluttet karrierehistorie, men en del af hendes faglige kald.

Som psykolog arbejdede hun først med kræfttramte mennesker og deres familier. Dernæst på Beitostølen Helsesportsenter i Norge. Siden kom forskning og et langt fagligt virke med fokus på psykologi, handicap, fysisk aktivitet, rehabilitering og sjældne diagnoser.

Anne-Mette har forsket i, hvad fysisk træning kan betyde for livskvaliteten for mennesker med handicap, og hun er også optaget af, at fysisk træning gør os mere robuste – uanset om vi er handicappede eller ej. »Nogle siger: »Det er nemt for dig, du har vundet så meget!« Det er rigtigt, men jeg har tabt mindst ti gange så meget. Der er ingen, der altid vinder. Det giver en robusthed at arbejde fokuseret med noget, man vil være bedre til.«

Interviewet er næsten slut

... men der er lige en ting mere: »For fem år siden var jeg alvorligt syg af kræft. Jeg gik med rollator. Jeg plejer jo at løbe og træne hver dag,

så jeg tænkte: »Jeg kan ikke lade folk se mig med rollator!« Men jeg blev nødt til at tage mig sammen – ligesom efter en idrætsskade. Man kan ikke hvile sig i form! Så det blev intervaltræning: 100 meter hen til en bom på vejen, hvile på rollatoren og tilbage igen. Tre runder! Det var ikke på medalje-niveau! Men jeg ville have rollatoren parkeret hurtigst muligt!« – Heldigvis er hun tilbage i skisporet igen.

At lade sig bære

Gennem egen erfaring og sin forskning har Anne-Mette lært, at det ikke kun er behandling, diagnoser og viljestyrke, der former menneskers liv. Også mennesker omkring dig giver livet glæde, mening og fællesskab. Det handler ikke om at overvinde alle odds og stå alene på toppen, men om at lade sig bære af familie, fællesskab og tro – og finde en vej, hvor både sårbarhed og styrke kan få plads.

Selv om Anne-Mettes liv i mange år har været forankret i Norge, er Danmark – og alle de

»» For mig blev idrætten en helt ny arena. ««

»» Det giver en robusthed at arbejde fokuseret med noget, man vil være bedre til. ««

mennesker hun holder af her – stadig vigtige i hendes liv. Og de mennesker, hun mødte i sin barndom og ungdom. Mennesker, der så mere på, hvem hun var, end hvad hun kunne.

Anne-Mette er fortsat en del af menigheden. Når hun er i Danmark hos sine forældre, kommer hun stadig i Korskirken: »Det er mit sted. Det er der, jeg har rod, og det er der, jeg føler mig hjemme,« siger hun.

Når trosfrihed bliver et spørgsmål om fred

I 2025 fik Baptistkirken i Danmark sammen med partnere i Myanmar bevilliget et projekt, der skal fremme tros- og religionsfrihed.

[≡] [📷] Morten Kofoed

Missionssekretær Morten Kofoed besøgte Myanmar i maj og talte med deltagerne i et projekt om religionsfrihed. Det er bevilget af Center for Kirkeligt Udviklingsarbejde og skal fremme tros- og religionsfrihed i et land, hvor religion, etnicitet, politik og konflikt er tæt filtret sammen.

Myanmar er forsvundet ud af verdens opmærksomhed, selv om landet siden militærkuppet i 2021 er sunket dybere ned i vold, frygt og humanitær katastrofe. Skoler, klinikker og kirker er ramt, og millioner er fordrevet eller truet af sult. Det er også en krise for menneskelig værdighed og retten til at leve trygt med sin tro, religion eller overbevisning.

Den vigtige tros- og religionsfrihed

Religionsfrihed handler ikke kun om ret til at praktisere sin tro. Det handler om friheden til at tro, skifte tro, ikke tro og deltage ligeværdigt i samfundet uden frygt, tvang eller diskrimination. Når et politisk system bryder sammen, kan konflikter hurtigt give etniske, sociale og religiøse spændinger. Derfor er tros- og religionsfrihed vigtig i Myanmar.

»Religionsfrihed handler ikke kun om ret til at praktisere sin tro.«

» Varig forandring begynder gennem relationer, mindre frygt og fælles handling.«

Saw Tun He, som deltager i projektets træning, skelner mellem hverdagsdiskrimination og egentlige krænkelse af religionsfriheden: »De største krænkelse kommer fra militæret mod alle religioner, ikke kun kristne«, siger han. Han peger også på, hvordan religiøs identitet har konkrete konsekvenser: »På vores ID-kort er nationalitet, etnicitet og religion angivet. Hinduer og muslimer har sværest ved at få et ID-kort.« Og uden det kan man ikke åbne bankkonto, rejse frit eller gå til eksamen. Administrativ forskelsbehandling er en barriere for uddannelse, arbejde og deltagelse i samfundet.

Styrker ledere

Religionsfriheds-projektet styrker religiøse ledere, så de kan forstå tros- og religionsfrihed, analysere lokale spændinger og tage initiativ til dialog, tillidsopbygning og lokale løsninger. Læring fra tidligere projekter peger på, at varig forandring begynder gennem relationer, mindre frygt og fælles handling.

For Naomi Naw har træningen vist hende noget, hun allerede mærkede var forkert: »Før træningen brød jeg mig ikke om racemæssig eller religiøs diskrimination. Men jeg kendte ikke til religionsfrihed.« Hun fortæller, at alle udover buddhister skal bede om godkendelse, hvis de vil afholde religiøse arrangementer

Naomi Naw og Saw Tun He.

med mere end 50 deltagere: »Hvis det ikke godkendes, kan aktiviteten ikke gennemføres.«

Dokumentation

Derfor handler arbejde for religionsfrihed både om at kende sine rettigheder og om at skabe lokale forbindelser, der kan mindske frygt og mistillid. Saw Tun He peger på behovet for dokumentation: »Der er mange krænkelse af religionsfriheden i Myanmar, men ingen dataindsamling eller dokumentation.« Data kan bruges til fortalervirksomhed og hjælpe med at vise, hvad der faktisk sker, hvor det sker, og hvem der rammes.

I et samfund præget af militær vold kan dialog og tillid lyde beskedent. Men relationer er ikke småting, når frygt og mistillid er blevet hverdag. Som Saw Tun He siger: »Én organisation kan ikke gøre det alene. Vi er nødt til at gøre det sammen.«

Håb for fremtiden

Derfor handler projektet ikke kun om undervisning og rettigheder, men også om at styrke mennesker og opbygge tillid i lokalsamfund. Naomi Naw formulerer det sådan: »Jeg for-

»Byg fred, skab fremtid« – inspireret af Jakobs Brev kap. 3, vers 18 og Matthæusevangeliet kap. 5, vers 9.

søger at bygge enhed i mangfoldighed. Selv om vi er forskellige, har vi det til fælles, at vi alle er mennesker.«

Saw Tun He har samme håb for fremtiden: »Min drøm er at være fredsbygger.« Han er konverteret fra buddhisme til kristendom og hans familie er fortsat buddhister. Alligevel lever de fredeligt sammen: »I vores land har vi mange etniske grupper og mange religioner, og vi er nødt til at leve sammen«. I et land præget af vold og splittelse er det vigtigt. For fred begynder i det små – med mennesker, der tør mødes, lytte og insistere på, at den andens frihed også er ens egen.

» Relationer er ikke småting, når frygt og mistillid er blevet hverdag.«

Pinseunderet er, at Gud taler til os i forskellige sprog, som vi kan forstå

For snart 25 år siden var jeg på én af mine første retræter i Sverige med Magnus Malm som åndelig vejleder.

[≡] Klaus Abildgaard

[📷] Serge Taeymans – Unsplash

Retræten var målrettet kirkeansatte, og retrætens fokus var gudsbilleder og selv-billeder. Med i bagagen havde jeg en hel del tanker om og oplevelser af mindreværd og utilstrækkelighed.

Vigtige ingredienser i en uges retræte i stilhed er bl.a. at sove, lytte og gå lange ture. Jeg havde delt nogle indtryk og tanker med Magnus Malm i de første samtaler, vi havde, bl.a. om at jeg havde set en grønspætte komme flyvende tæt forbi, at Gud umuligt kunne elske mig, som den jeg var og havde været – og så om alt muligt andet. Noget jeg bed særligt mærke i, var Magnus' opfordring til at lade Gud elske mig gennem naturen.

Gud rørte mit hjerte

På en af mine gåture på retræten – til en sø et stykke derfra – så jeg i en lysning i skoven en stor flad sten beklædt med mos. Skovens stemmer berørte mig den dag på en særlig måde, og jeg fik lyst til at lægge mig lidt på ryggen på den flade sten. Der lå jeg så med næsen i sky og

missede med øjnene mod solen i trætoppene. Lige dér, på den sten, i den skov, rørte Gud ved mit hjerte i en lydløs tiltale: »Du er mit elskede barn ...«.

Igen og igen har jeg haft lignende erfaringer, når jeg har bøvlet med mine selv-billeder og gudsbilleder. At fugle sætter sig i et træ tæt på mig, at hunden mærker mit mismod, at aftenhimlen kaster trøstende stjernestøv på mit hoved, at en hest kommer hen til hegnet og stiller sin silkebløde mule til rådighed for en naturlig sjælesorgssamtale.

Guds stemme

Nogen hører Guds tiltale med forstanden og intellektet, nogle gennem bønner og Bibelens ord, andre bliver særlig berørt af sang og musik, under nadveren, eller i en samtale med naboen. Guds røst høres og erfares på mange moders-mål. Stilheden og ordløsheden er ofte et godt sted at øve sig i at høre Guds stemme.

»Hellige treenige Gud, hjælp mig og lær mig at åbne mit hjerte for dig – rens ud i mine falske selv-billeder og gudsbilleder – og fyld så mit hjerte helt op med din kærlighed.«